RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 87.979 van 15 juni 2000
in de zaak A. 89.502/VII-20.476.

In zake : de n.v. DEPRIESTER ALGEMENE ONDERNEMINGEN,
gevestigd te KLUISBERGEN,
Zulzekestraat 65

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad van OOST-VLAANDEREN.

tussenkomende partij :

Hendrik RAEVENS,
die woonplaats kiest bij
Advocaat G. VERMEIRE,
kantoor houdende te GENT,
Voskenslaan 301.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. DEPRIESTER ALGEMENE ONDERNEMINGEN op 11 februari 2000 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 9 december 1999 waarbij haar beroep ingesteld tegen de stilzwijgende weigering door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kluisbergen van de milieuvergunning voor het exploiteren van grond- en afbraakwerken, op de percelen kadastraal bekend onder Kluisbergen, Afdeling 4, sectie A, perceelnummers 255k, 255l, 258b en 258c aan de Zulzekestraat 65 te 9690 Kluisbergen, ongegrond wordt verklaard;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 4 mei 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 mei 2000;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. KENNES, die verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct van de directeur E. DE LAETER, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat G. VERMEIRE, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. PROVOOST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat met een verzoekschrift van 17 maart 2000 Hendrik RAEVENS, wiens woning vlak naast de inrichting van de verzoekende partij is gelegen en die tijdens het openbaar onderzoek een bezwaarschrift heeft ingediend, vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat zijn verzoek kan worden ingewilligd;

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State

slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij betoogt wat volgt :

> "De weigeringsbeslissing impliceert een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voor verzoekster. Verzoekster was een vergund bedrijf.
> Zij diende bij het verstrijken van haar vergunning een nieuwe aanvraag in, die geweigerd werd.
> Deze weigering brengt verzoekster in een precaire situatie :
> - Zo de uitbating in wettelijke omstandigheden wordt verhinderd, zal verzoekster wellicht in een toestand terechtkomen vergelijkbaar met faillissement;
> - Broodroof is waarschijnlijk nu het onmogelijk zal zijn een gestaakte uitbating na enige jaren opnieuw te starten;
> - Verzoekster zal in de onmogelijkheid zijn haar cliënteel te dienen of een bijkomend cliënteel te verwerven;
> - De stopzetting van haar activiteiten -geheel of gedeeltelijk- zal het haar onmogelijk maken haar financieringen en leninglasten af te lossen;
> - Zo de beslissing niet wordt geschorst kan verzoekster de uitbating in dergelijke precaire omstandigheden niet verder garanderen en komt ook het totale project van herlocalisatie volledig in het gedrang.
>
> Door de weigering van vergunning verkeert zij in een precaire uitbating waardoor de uitbating op elk ogenblik kan gedwongen stopgezet worden.
> Al deze elementen samen maken het moeilijk te herstellen ernstig nadeel uit";

2.2. Overwegende dat de verwerende partij daarop volgend antwoord geeft :

> "Verzoeker stelt dat het hier gaat om een vergund bedrijf. De milieuvergunningsaanvraag werd oorspronkelijk ook als een hernieuwing en verandering van een vergund loonwerkbedrijf ingediend. De vorige vergunning verliep evenwel 27-01-1998. Er werd tijdig een nieuwe vergunning aangevraagd die werd verleend door het Schepencollege van Kluisbergen op 25-05-1998 maar in beroep werd geweigerd door de Bestendige Deputatie op 08-10-1998. Tegen deze beslissing werd door de exploitant een verzoek tot vernietiging ingediend bij de Raad van State maar geen schorsingsverzoek.
>
> Blijkbaar was verzoeker toen niet van oordeel dat een weigering hem een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou berokkenen.
>
> De Raad van State heeft nog geen uitspraak gedaan m.b.t. hogervermeld vernietigingsverzoek. Derhalve beschikt de nv ALGEMENE ONDERNEMINGEN DEPRIESTER momenteel niet over een geldige milieuvergunning. Er kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat het weigeringsbesluit van 09-12-1999 een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou inhouden. De inrichting mag al sinds 1998 niet meer geëxploiteerd worden, wat evenwel wel is gebeurd. Het is vaste rechtspraak van de Raad van State dat wanneer een inrichting illegaal geëxploiteerd wordt zij bij een weigering van de illegaal uitgeoefende activiteiten niet kan inroepen een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel te lijden";

2.3. Overwegende dat de tussenkomende partij opmerkt dat het niet gaat om een vergund bedrijf, dat ook na de weigering door de bestendige deputatie in 1998 "het bedrijf verder (is) blijven investeren in de uitbreiding van haar machinepark, steeds hogere capaciteiten, ...", dat er niet wordt aangetoond dat het bedrijf over onvoldoende middelen zou beschikken om te herlocaliseren, dat daarvoor trouwens subsidiemogelijkheden bestaan, dat zij ook nog wijst op de verwevenheid met een reeks andere vennootschappen; dat zij betoogt dat de leninglasten nergens worden gestaafd; dat, tenslotte, met het oog op een belangenafweging de tussenkomende partij verwijst naar de hinder die zij ondergaat van de exploitatie;

2.4. Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in haar betoog ten onrechte doet gelden dat zij "een vergund bedrijf" was en dat zij bij het verstrijken van haar "vergunning" een nieuwe aanvraag indiende voor het geweigerde deel; dat, immers, van de vergunningsplichtige onderdelen die met de bestreden beslissing werden geweigerd enkel de opslag van 20.000 liter mazout ooit definitief is vergund geweest tot 27 januari 1998; dat voor het overige blijkbaar werd geëxploiteerd zonder vergunning alhoewel diverse activiteiten vergunningsplichtig waren; dat weliswaar op 8 januari 1998, naar aanleiding van een vorige vergunningsaanvraag door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kluisbergen, in eerste aanleg een vergunning voor de "algemene onderneming : loonwerken, grond- en afbraakwerken" werd verleend, doch dat een maand later daartegen administratief beroep werd ingesteld en dat op 8 oktober 1998 de vergunning in beroep werd geweigerd; dat uit diverse stukken van het administratief dossier kan worden afgeleid dat de gerealiseerde uitbreidingen grotendeels reeds dateren van vóór deze kortstondige vergunning; dat overigens na de weigering van 8 oktober 1998 de verzoekende partij verder is blijven exploiteren; dat het betoog van de raadsman van de verzoekende partij ter terechtzitting dat die exploitatie enkel para-agrarische activiteiten betreft aan het onwettig karakter van het exploiteren zonder vergunning geen afbreuk doet; dat het nadeel dat de verzoekende partij ondergaat door de stopzetting van die onwettig tot stand gebrachte activiteiten aldus voortvloeit uit haar eigen onwettig handelen en dienvolgens niet in aanmerking kan worden genomen; dat in de veronderstelling dat een gedeelte van de gedane investeringen werden verricht nadat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Kluisbergen op 8 januari 1998 een milieuvergunning had verleend, dient vastgesteld te worden dat ze werden verricht in de

wetenschap dat nog administratief beroep kon worden ingesteld tegen die vergunning en mogelijk ook zelfs nadat dit beroep werd ingesteld; dat in die hypothese de verzoekende partij zelf, wetende dat haar vergunning precair was, verkozen heeft het risico te lopen investeringen te doen zonder de zekerheid dat zij "haar financieringen en leninglasten" zou kunnen aflossen; dat dit nadeel dan ook niet voortvloeit uit de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit;

2.5. Overwegende dat derhalve aan de tweede voorwaarde gesteld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet is voldaan; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Hendrik RAEVENS in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op vijfduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien juni tweeduizend, door :

Mevr. M.-R. BRACKE, kamervoorzitter,
A. WIJNANTS, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. WIJNANTS. **M.-R. BRACKE.**